

Medvěď A blecha

všechno zlé je k něčemu dobré

V jednom lese bydlel medvěd. Byl to starý bručoun a samotář. S ostatními zvířátky nevycházel po dobrém, a tak se mu každý vyhýbal. Medvědovi to ani v nejmenším nevadilo. Jednou mu ale do kožichu skočila blecha. Zpočátku si toho ani nevšiml. Jenže blecha se těšila na společenský život. Chtěla na večírcích přeskakovat z kožichu do kožichu, chtěla si užívat tančování při hlasité hudbě a případně se seznámit s jinými blechami. Medvěd se ale s nikým nestýkal, a tak se blecha začala nudit.

Jednou se v medvědově kožichu usídlila přímo za uchem a hlasitě se zeptala: „Nazdar, jak se máš?“

Medvěd bez mrknutí oka odpověděl: „Jde to! Hlavně, že mě nikdo neotravuje!“ Teprve po chvíli mu došlo, že vlastně ani neví, s kým to mluví. Dobře se kolem sebe rozhlédl. V jeho doupěti nikdo nebyl, a přesto tam někdo promluvil. „Kde se schováváš?“ zeptal se zmatený medvěd.

„Já se neschovávám,“ odpověděla pobaveně blecha.

„Kdo mi leze do doupěte a ještě má tu drzost si ze mě dělat legraci? Však já tě najdu!“ křičel výhružně. Otevíral skříň, nahlížel pod stůl a do všech koutů. Nikde nikdo. Sta-

rý bručoun byl nabručený víc než jindy. Chtěl se neznámého stůj co stůj zbavit, a tak začal z doupěte všechno vyhazovat. Stůl, židle, pohovku, skříň, a dokonce i sporák. Celý udýchaný a zpocený se posadil na podlahu v prázdném doupěti. Už se chtěl radovat, že neznámého z doupěte vystrnadil, když vtom se ozvalo: „Dobrá práce, kamaráde, jen tak dál!“

V prázdném doupěti se teď všechno strašidelně rozléhalo, a tak dostal medvěd strach. „Však já si na tebe posvítím!“ zakřičel z plných plic. Výsledkem jeho snažení bylo pouze chechtání a hihňání v jeho vlastním kožichu. Medvěd byl zoufalý. Nejedl, nepil, nespál, jen přemýšlel, kdo si z něj dělá legraci a proč.

Jednoho dne potkal lišku. Ne nadarmo se o liškách říká, že jsou chytré. „Trápí tě něco, medvěde?“ zeptala se ho.

Medvěd jindy tak sdílný nebýval, ale teď se okamžitě rozpovídal.

„Já myslím, že to bude blecha,“ prohlásila nakonec liška.

Medvědovi konečně svitlo. „Že mě to nenapadlo dřív?“

Chytrá liška přidala i recept: „Když se udělá koupel z březové smůly a dubového popele, všechny blechy to okamžitě vyžene.“

Medvěd lišce poděkoval a běžel její recept vyzkoušet. Podpálil dubová polínka, posbíral smůlu z nedaleké břízy a pak si

do doupěte znovu nastěhoval vanu. Koupel byla medvědovi příjemná. Bleše se ale líbila taky. „To je příjemné pokoupaníčko,“ libovala si nahlas a medvěda to dohánělo k šílenství. Věděl, že má v kožichu blechu, ale na vlastní oči ji ještě neviděl. A ona ho popichovala čím dál víc. Každý večer před spaním mu vyprávěla nějaké příhody a dělala si z něj legraci. Medvěd si zacpával uši, snažil se blechu z kožichu vyklepat, ale všechno bylo marné. Rozhodl se tedy zajít za lesní sovou. Ta je prý ještě moudřejší než liška.

„Blecha, říkáš?“ zamyslela se sova. Pak sáhla po své tlusté

knize a začala v ní listovat. „B. Blecha. Už to mám!“ a začala číst: „Blechy mají rády společnost, s oblibou střídají své hostitele.“

Medvěd z toho moudrý nebyl, ale sova měla hned jasno: „To je přece jasné! Stačí se ukázat někde ve společnosti, zatančit si s někým a problém je sám vyřešen!“

Medvěd za radu sice poděkoval, ale moc se mu to nepozdávalo. Do společnosti se mu nechtělo a do tancování už vůbec ne. Co jiného měl ale dělat, když se chtěl blechy zbavit? Večer si tedy oblékl slavnostní oblečení a vyrazil na večírek, který pořádala paní Zajícová. Měla osm dcer a chtěla pro ně najít ženichy.

Medvěda nikdo nečekal, ale o to vřeleji ho všichni přivítali. „Páni,“ zaradovala se blecha. „Tolik pěkných kožichů. Ty musíš hned vyzkoušet!“ řekla a přeskakovala od medvěda k vlkovi, od vlka k zajíci, k lišce, jezevci.

Medvěd byl od blechy konečně osvobozený. Když se večer vracel domů, byl nezvykle veselý. Dokonce si cestou pohvizdoval. Sotva ale dorazil domů, měl pocit, že mu něco chybí. Tak si na svou blechu zvykl, že se mu po ní začalo stýskat.

Hned druhého dne ji začal hledat. Zašel za paní Zajícovou a zeptal se: „Nezůstala tu včera jedna malá blecha?“

Paní Zajícová se urazila: „My tady žádné blechy nemáme!“ a přibouchla mu dveře před nosem.

Ani u jezevců, u vlků a jiných zvířat v lese nepochodil.
Nikdo o bleše nic nevěděl. Nebo možná věděl, ale nepověděl.
Od té doby medvěd o všem víc přemýšlí. Taky už mu neva-
dí společnost jiných zvířat. Dokonce je sám navštěvuje.
Už ví, že i to, co se mu na první pohled zdá špatné, může být
k něčemu dobré.